

De greep op de kunst met de leelijke moderne middelen van slechte letters, photo's, verkeerde lijsten, wel overwogen, moeizaam gekleurde en toch nog foutieve muren, affiche-achtige, te luide, te opdringerige spreuken, deze greep maakt in eens ernst met hetgeen Vincent bedoelde, toen hij den wensch uitsprak, dat het portret van Madame Roulin door matrozen zou kunnen worden begrepen en de herinnering aan hun kinderjaren weer wakker zou maken. Zoo wilde hij, zoo wil men het, maar zoo ver is het nog niet. Want de matrozen hebben de toelichtingen en de kunstgrepen noodig om tot Vincent te komen en Vincent heeft, zonder de bemiddeling van duizenden reproducties, die nu in handen zijn van iedereen, de massa niet bereikt.

Wie de ernst ziet waarmee sober gekleede volkswrouwjes, kouwelijke ambtenaartjes, een ondefinieerbaar publiek uit alle lagen der samenleving, deze tentoonstelling waarlijk leest, wie iets bemerkt van het nadenken waartoe deze menschen, althans van buiten gezien, schijnen gebracht te worden, vergaat de lust tot lachen of hoonen of al te breed uitmeten van kennelijke fouten. Zooals de toepassing van lichte lijsten, ook om het donkerste Hollandsche werk, met een dogmatisch beroep op een latere uitspraak van Vincent, die door een andere uitspraak trouwens weerlegd kan worden!

Dat de kunst een zending heeft te vervullen wordt men hier op treffende wijze gewaar en verdient volle erkenning.

A. M. HAMMACHER

PARIJSCHЕ TENTOONSTELLINGEN 1937

Nieuwe musea

Twee elementen hebben de beide nieuwe musea in Parijs, het Trocadéro en het Museum voor moderne kunst, gemeen: den hoogen doorgang tusschen de aan weerszijden zich ombuigende vleugels en de slanke rijzing der lange glad-ronde zuilen en pilasters, de doorlopende verticale geleding dus. Drie maal zes en eenmaal acht steenen palen staan bij den ingang van het museum van moderne kunst in het gelid, twintig minder waren misschien voldoende geweest de smalle plak te torsen, die de overkragende platte daken der vleugels boven den doorgang als door een vlak gesteven lint aan elkander hecht. De mensch daaronder is niet meer dan een klein schuifelend wezen in dezen openluchttempel, dien hij thans door moet om bezinning te zoeken bij de meesterwerken van de Fransche kunst. Architectonisch zijn er stellig zwakke plekken aan te wijzen, maar de oogenschijnlijke noodeloosheid eener verspilling van de ruimte werkt ademverruimend en het geeft ook terstond dat bekorend aanzwellend gevoel voor maat en verhouding, dat de Franschman nu eenmaal in zoo menig bouwwerk weet op te wekken. Het museum mag misschien een vernieuwende vormgeving missen (wie verwachtte die